LETNIK XXIV, MAREC-APRIL 2016

3-4
Mir

Odmev Medžugorja

10. januarja 1985. "Dragi otroci! Tudi danes se vam želim zahvaliti za vse žrtve, posebej pa hvala tistim, ki so se priljubili mojemu srcu in radi prihajajo sem. Veliko župljanov ne posluša sporočil, toda zaradi tistih, ki so mojemu srcu posebno blizu, dajem sporočila za župnijo. Še naprej jih bom dajala, ker vas ljubim in želim, da s srcem širite moja sporočila. Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu."

IZ VSEBINE REVIJE

SPOROČILA Kraljice miru … **4**
RAZMIŠLJANJE ob sporočilu 25. v mesecu … **6**
MOLITEV:
Ti si Oče, ki čakaš izgubljenega sina … **8**
VIDCI GOVORIJO
Ivan Dragičević: Odločiti se za dobro ... **9**
INTERVJU:
Biseromašnik Pavel Uršič … **10**
TEMA MESECA
Odpuščanje je dar ljubezni ... **15**
SVETNIKI USMILJENJA
Sv. Leopold Mandić ... **20**
RAZMIŠLJANJE
Maščevati se ali odpustiti … **24**
S P. SLAVKOM V LETU USMILJENJA ... **25**
PRIČEVANJE
Pridobiti in deliti odpuščanje … **26**
5. mednarodno ROMANJE ZA INVALIDE … **29**
POROMALI SMO:
Zopet na blagoslovljenem kraju … **30**
PAPEŽ FRANČIŠEK
Družina – skupnost treh generacij … **34**
V SPOMIN
Romanje z gospo Majo … **38**
R**AZMIŠLJANJE** ob sporočilih 2. v mesecu ... **41**
R**OMANJA**… **44**
Vabila in obvestila … **47**
Informacije o reviji… **47**

Spoštovane bralke, spoštovani bralci!

Tri leta so minila, odkar je umrla gospa Maja Zalar, ki je sama iz meseca v mesec sestavljala revijo Mir – Odmev Medžugorja. Tisti, ki se trudimo nadaljevati to njeno delo, skušamo slediti vsemu, kar je ona vtkala v »temelje« te revije, poskušamo pa narediti tudi kakšen korak naprej. Tako smo se nazadnje odločili, da bomo vsako številko revije poskušali oblikovati tematsko. Tokratna tema je ODPUŠČANJE. Izpostavljena je v treh naslovih, sicer pa je prisotna v več objavljenih besedilih.

Tudi Marija nas ves čas vzgaja za odpuščanje. Vabi nas, da očistimo svoja srca ter jih napolnimo z usmiljenjem, vabi nas, da svoje najbližje ljubimo iz srca in da jim po svojih najboljših močeh služimo. Vsi vemo, kako je to najtežje prav doma, kjer nas ovirajo neštete drobne ne-všeč-nosti. A največje spremembe lahko dosežemo prav s sprejemanjem teh nepopolnosti in z odpuščanjem. Tako v svojem času in prostoru gradimo Božje kraljestvo. Naš »gradbeni material« so sicer drobni kamenčki, a ker je vogelni kamen Kristus, vemo, da bo to delo obstalo. Kraljica miru naj nam pri tem pomaga!

Sporočilo Kraljice miru
po vidkinji Mirjani Dragičević Soldo
2. februarja 2016

"Dragi otroci, klicala sem vas in vas znova kličem, da spoznate mojega Sina, da spoznate resnico. Jaz sem z vami in molim, da bi uspeli. Otroci moji, mnogo morate moliti, da bi imeli čim več ljubezni in potrpljenja, da bi znali prenašati žrtve in da bi bili ubogi v duhu.Moj Sin je po Svetem Duhu vedno z vami. Njegova Cerkev se rodi v vsakem srcu, ki ga spozna. Molite, da bi mogli spoznati mojega Sina, molite, da bo vaša duša eno z Njim. To je molitev, to je ljubezen, ki privlači druge in vas naredi moje apostole. Gledam vas z ljubeznijo, z materinsko ljubeznijo. Poznam vas, poznam vaše bolečine in žalosti, ker sem tudi jaz v tišini trpela. Moja vera mi je dajala ljubezen in upanje. Ponavljam, vstajenje mojega Sina in moje vnebovzetje sta upanje in ljubezen za vas. Zato, otroci moji, molite, da bi spoznali resnico, da bi imeli trdno vero, ki bo vodila vaše srce in ki bo vaše bolečine in trpljenje znala preobraziti v ljubezen in upanje. Hvala vam."

Sporočilo Kraljice miru
po vidkinji Mariji Pavlović Lunetti
25. februar 2016

"Dragi otroci! V tem milostnem času vas vse kličem k spreobrnjenju. Otročiči, malo ljubite , še manj pa molite. Izgubljeni ste in ne veste, kaj je vaš cilj. Vzemite križ, glejte Jezusa in sledite mu. On se vam daruje do smrti na križu, ker vas ljubi. Otročiči, kličem vas, vrnite se k molitvi s srcem, da boste v molitvi našli upanje in smisel svojega življenja. Jaz sem z vami in molim za vas. Hvala vam, ker ste odzvali mojemu klicu."

Sporočilo Kraljice miru
po vidkinji Mirjani Dragičević Soldo
2. marca 2016

„Dragi otroci, moj prihod k vam je dar nebeškega Očeta za vas. Po Njegovi ljubezni prihajam, da vam pomagam najti pot k resnici, najti pot k mojemu Sinu. Prihajam, da vam potrdim resnico. Želim vas spomniti na besede mojega Sina. On je izgovarjal besede odrešenja za ves svet, besede ljubezni za vse, ljubezni, ki jo je dokazal s svojo žrtvijo. A tudi danes ga mnogi moji otroci ne poznajo, ne želijo ga spoznati, ravnodušni so. Zaradi njihove ravnodušnosti moje srce v bolečinah trpi. Moj Sin je bil vedno v Očetu. S svojim rojstvom je na zemljo prinesel božansko, od mene pa prejel človeško. Z Njim je med nas prišla Beseda. Z Njim je prišla Luč sveta, ki prodira v srca, jih obseva in napolnjuje z ljubeznijo in tolažbo. Otroci moji, mojega Sina morejo videti vsi tisti, ki ga ljubijo, ker se Njegov obraz vidi po dušah, ki so napolnjene z ljubeznijo do Njega. Zato, otroci moji, apostoli moji, poslušajte me. Odpovejte se nečimrnosti in sebičnosti. Ne živite samo za zemeljsko, materialno. Ljubite mojega Sina in naredite, da drugi vidijo Njegov obraz po vaši ljubezni do Njega. Jaz vam bom pomagala, da ga boste čim bolj spoznali. Govorila vam bom o Njem. Hvala vam.“

Sporočilo Kraljice miru
po vidkinji Mariji Pavlović Lunetti
25. marca 2016

“Dragi otroci! Danes vam prinašam svojo ljubezen. Bog mi je dovolil, da vas ljubim in iz ljubezni kličem k spreobrnjenju. Otročiči, vi ste siromašni v ljubezni in še niste dojeli, da je moj Sin Jezus iz ljubezni dal svoje življenje, da vas reši in da vam da večno življenje. Zato, molite, otročiči, molite, da boste v molitvi dojeli Božjo ljubezen. Hvala vam, ker ste odzvali mojemu klicu.”

MARIJA, HVALA ZA ZGLED LJUBEZNI!

Razmišljanje ob Marijinem sporočilu po vidkinji Mariji Pavlović Lunetti Medžugorje, 25. februarja 2015 in 25.marca 2016

Kaj so Marijina sporočila? Kako pridemo do njih? Kdo jih prevaja in posreduje drugim? Na koga se nanašajo? Za koga veljajo? Kaj naj naredimo z njimi? Veliko vprašanj se nam poraja ob tem!

Med prikazanjem da Devica Marija svoje sporočilo, npr. Mariji Pavlović Lunetti ali Mirjani Dragičević Soldo. Ti dve po videnju napišeta sporočilo in ga predata patru frančiškanu, ki poskrbi za prevod v svetovne jezike. Nato vsak narod sporočilo prevede v svoj jezik in tako sporočilo obkroži ves svet.

Poznamo: a) redna sporočila (npr. Mariji Pavlović Lunetti vsakega 25. v mesecu), b) izredna sporočila (npr. Ivanu ali Jakobu, vidcema, ob različnih priložnostih) in c) posebna sporočila, npr. določenim osebam (papežu). Le-ta običajno niso dostopna širši javnosti, ker gre za posebno vsebino. Redna sporočila pa so namenjena vsem ljudem po svetu. Do neke mere to velja tudi za izredna sporočila.

Ali naj se sporočil držimo? Smo dolžni izpolniti to, kar Devica Marija naroča ali sporoča? Vsekakor bi to bilo dobro in prav, a Cerkev nas strogo ne obvezuje k temu.

In kaj pravi Kraljica miru v zadnjih dveh sporočilih Mariji Pavlović Lunetti? Govori o ljubezni, križu in smislu našega življenja (februar), pa spet o Božji ljubezni in spreobrnjenju, o večnem življenju (marec). Te teme se pogosto ponavljajo, a vsakič v drugačni povezavi.

Začnimo s Svetim pismom: »Bog je namreč svet tako ljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina, da bi se nihče, kdor vanj veruje, ne pogubil, ampak bi imel večno življenje« (Jn 3,16). Gotovo smo to že velikokrat slišali, toda premalo se zavedamo te vsebine. Predvsem ne poznamo ali ne razumemo prav Božje ljubezni, na kar Devica Marija stalno opozarja. Gre za pomembno stvar: za naše zveličanje ali pogubljenje! Satanu je uspelo oddaljiti človeka od Boga in ga zaposliti z zemeljskimi stvarmi. Zato nam je odrešenje daleč in ne čutimo potrebe po spreobrnjenju. Marija pravi, da smo »siromašni v ljubezni«, da ne znamo prav ljubiti, da se ne zavedamo, kako je ljubezen pomembna za nas in za ves svet. Tudi papež Frančišek je v letošnjem nagovoru v Rimu na koncu križevega pota našteval številne nepravilnosti v svetu: terorizem, zlorabe moči in Božjega imena, laži, teptanje človekovih pravic itd. Svet obupno potrebuje pravo ljubezen. Devica Marija celo pravi, da se vse to dogaja, ker »ni ljubezni«. Je to res mogoče? Kakšne bodo posledice? Vemo, da nismo popolni, toda vsaj kakšen opomin bi lahko sprejeli in polepšali življenje. Morda pa vse to preslišimo, ker smo zakopani v svoj ego in obdani s slušalkami »glasbe« tega sveta.

Marija je dekla Gospodova, izhaja iz evangelija, iz Jezusovega življenja. Prava mati in učiteljica, vzornica vseh verujočih in pomoč vsem preizkušanim. Kaj še pravi Sveto pismo?

»Ljubi, ljubimo se med seboj, ker je ljubezen od Boga in ker je vsak, ki ljubi, iz Boga rojen in Boga pozna. Kdor ne ljubi, Boga ni spoznal, kajti Bog je ljubezen« (1 Jn 4,7–8). No, to je le ena poved, treba je prebrati to Janezovo pismo v celoti. Zelo lepo opisuje tudi naš čas. »Nihče nima večje ljubezni ...« – treba je dati življenje za druge, ne jemati življenja drugim!

Marija nam prinaša svojo ljubezen, iz ljubezni nas kliče k spreobrnjenju in hoče, da v večnosti doživimo polnost Božje ljubezni. To je za nas zelo zahtevna naloga, toda Marija vztraja in nam omogoča uresničenje. Nikoli ne obupa! Morda ne bodo šli vsi po tej poti, morda pa bo vsaj »pet pravičnih«! Če so se v Jezusovem času spreobračali, se bodo tudi danes. V novi zavezi je temelj vsega Ljubezen!

Brez molitve ne bo šlo, tako pravi Marija. Šele v molitvi bomo odkrili Božjo ljubezen. Marija je praktična, dobro pozna vzgojo, postopke, korake. Ne da se vsega doseči s pritiskom na gumb. Človek ni avtomat, ampak Božja stvaritev. Treba je iti s križem za Jezusom. Morda pa bomo v trpljenju spoznali pravo ljubezen. Vse to je pot do zveličanja. Tako pridemo do našega cilja, tako spoznamo smisel svojega življenja. Res veličastno in nedoumljivo! »Če bi vedeli, kako vas ljubim …!«

Marija, hvala ti za gorečo skrb in zgled ljubezni!

Dinko – Dominik Bizjak

TI SI OČE, KI ČAKAŠ IZGUBLJENEGA SINA

**Ti si čudoviti Bog, usmiljen in nežen Oče,
ki skrbiš za vse izgubljene in razočarane.
Tvoje srce se napolni z veseljem,
ko je hiša polna spreobrnjenih sinov,
ki so se od daleč vrnili domov.
Veselja ni mogoče ohraniti le zase, treba ga je deliti,
zato kličeš še vse druge in jih vabiš:
»Pridite, skupaj naredimo praznik,
ker je bil ta sin mrtev in je zopet oživel.«
Kot si trpel zanj in čakal, da se vrne,
tako se sedaj veseliš in vabiš vse druge,
da delijo s teboj veselje nad novim življenjem.**

**Ko te gledam, moj Bog,
kako si navdušen nad tem sinom,
se moje srce napolni z zaskrbljenostjo:
veselim se s tabo in z vrnjenim sinom,
sem pa tudi žalosten in nemočen,
ker sem sam daleč in ne znam domov.
Ne čutim lakote, ki bi me pognala tja, kjer je vsega dovolj,
zlasti pa mi je še kar prijetno v moji nemoči in radostih,
ki si jih nabiram, da ne mislim na tvojo bolečino.
Kako dolgo te bom še pustil čakati?**

**Oče, prosim te, daj mi milost spreobrnjenja,
daj, da bom pogled preusmeril od sebe k tebi,
daj, da razočaranje nad lastno grešnostjo nadomesti veselje,
da morem biti tvoj ljubljeni sin.
Daj, da te bom prepoznal v obrazu ljudi, ki so ob meni,
v trpečih, bolnih, zapuščenih, zaprtih,
da jih bom sprejel za svoje brate
in se z njimi veselil novega življenja.
Oni mi bodo v tvojem imenu oblekli novo obleko
in vrnili izgubljeno dostojanstvo, ob njih se bo porodilo veselje,
ker se je izgubljeni sin zopet vrnil domov.**

Primož Krečič

Ivan Dragičević (4/5)

ODLOČITI SE ZA DOBRO!

Danes svet ni v ekonomski recesiji. Svet in človeštvo sta v duhovni recesiji. Marija pa prihaja v to našo situacijo, želi povzdigniti grešno človeštvo, ker jo skrbi naše odrešenje. Pravi nam: »Dragi otroci, jaz sem z vami in prihajam k vam, ker vam želim pomagati, da bi imeli mir. Toda, dragi otroci, jaz vas potrebujem, ker le z vami lahko uresničim mir. Zato se, dragi otroci, odločite za dobro, borite pa se proti zlu, proti grehu.«

Mati govori preprosto, neštetokrat ponavlja, nikoli se ne utrudi. Tudi ve, matere, ste svojim otrokom velikokrat rekle, naj se učijo, naj delajo, poslušajo. Tisočkrat in tisočkrat ste to ponovile svojim otrokom in še se niste utrudile. Ali je kje katera mama, ki bi lahko rekla: »Tako sem srečna, samo enkrat sem rekla eno stvar svojemu otroku in nikoli več mi je ni bilo treba ponoviti«? Ni je! Vsaka mama mora ponavljati in tako ponavlja tudi Marija. Ponavlja, da ne bi pozabili.

Marija ni prišla k nam, da bi v nas vzbujala strah; ni prišla, da bi govorila o koncu sveta. Ni prišla, da bi nam govorila o Jezusovem drugem prihodu. Pravzaprav nam želi reči: »Dragi otroci, Jezus se nam daruje vsak dan! Vsak dan se vam daruje pri sveti maši, pojdite k sveti maši, postavite sveto mašo v središče svojega življenja!« Na enem od prikazovanj je še rekla: »Dragi otroci, če bi se jutri odločali, ali priti k meni in se srečati z menoj ali iti k sveti maši, tedaj ne hodite k meni, ne, ne pridite k meni. Pojdite k sveti maši, ker iti k sveti maši pomeni iti k Jezusu, ki se daruje, Njemu se izročiti, Njemu se odpreti, Njega sprejeti.«

Marija nas vabi tudi k mesečni spovedi in k češčenju Najsvetejšega. Na poseben način vabi duhovnike, naj v svojih župnijah organizirajo češčenje Najsvetejšega. Prav tako nas vabi k molitvi rožnega venca in branju Svetega pisma v naših družinah. V enem od sporočil je rekla: »Dragi otroci, naj bo Sveto pismo v vsaki družini na vidnem mestu.« Ni hotela reči, da imamo Sveto pismo samo kot okras. Njena želja je, da začnemo živeti Božjo besedo, da to postane duhovna hrana na naši življenjski poti. Marija nas vabi, da odpuščamo in ljubimo.

(Glasnik mira št. 3/2012.
Prevod: P. Černivec)

INTERVJU

BISEROMAŠNIK PAVEL URŠIČ

Tokrat vam z veseljem predstavljamo duhovnika Pavla Uršiča, ki kljub svojim letom in krhkemu zdravju še vedno rad roma v Medžugorje. Nazadnje je bil tam za silvestrovo oz. novo leto. Čeprav je o njem pred leti že tekla beseda v naši reviji (ki jo delno povzemamo), ga letos ponovno predstavljamo – zaradi zvestobe Mariji in Medžugorju, predvsem pa zato, ker letos slavi biserni jubilej – 60-letnico duhovništva.

Njegove besede so prepričljive, saj jih potrjuje s svojim načinom življenja. O sebi rad pove, da je najsrečnejši duhovnik na svetu, in res je vesel človek, hudomušen (tako npr. reče, da ima 14 let, ker mu jih samo toliko manjka do sto), hkrati pa je goreč ter srčno vdan Bogu in nebeški Materi Mariji.

Z njo je tudi sicer zelo močno povezan, tako da govori celo o svojih »marijanskih koreninah«. Oče in mati sta ga že poldrugi mesec po rojstvu nesla na Šmarno goro in ga v tamkajšnjem Marijinem svetišču izročila v njeno varstvo. Nato sta ga vpisala v Marijin otroški vrtec. Kot gimnazijec je bil sprejet v dijaško Marijino kongregacijo, kot bogoslovec pa je postal ud Marijine kongregacije slovenskih duhovnikov in bogoslovcev, skupaj z nekaterimi pa se je naskrivaj pridružil še Marijini legiji. Sedaj pa je že več desetletij član Marijinega dela.

Tudi z Medžugorjem ima posebne, »skrivne povezave« že od rojstva naprej, saj je bil rojen 24. junija 1929, prav na 30. rojstni dan svoje mame. Zgodba z datumom se je na neki način ponovila 24. junija 1981. Ata župnik (kot že vse življenje želi, da

ga drugi kličemo) je namreč dolga leta služboval kot duhovnik za Slovence po svetu, prav na dan Marijinega prvega prikazovanja pa se je »s težkim srcem iz zahodne svobodne Evrope za stalno vrnil domov za železno zaveso. In glej presenečenje, glej tolažbo! Prav na ta dan mi je iz hercegovskih daljav v pozdrav zasijala veličastna zvezda Danica, znanilka miru in duhovnega prerojenja za ves svet.«

Romarjem, ki smo bili tokrat z njim na poti, je znova povedal, kaj ga je pred več kot 30 leti v Medžugorju najbolj nagovorilo: »Ko sem prvič prenočeval v Medžugorju, mi je hišni gospodar, po poklicu zidar, takole rekel: 'Velečasni, Góspa nam je naročila molitev in post. Jaz se od takrat dalje dvakrat na teden postim ob kruhu in vodi. In še to vam povem: tukaj že dve leti noben moški ne preklinja.' Pa sem si mislil: če se nekdo, ki na vročem soncu gara 12 do 14 ur na dan, ob tem še posti in če neki 'južni brat', ki je prej zaklel stokrat na dan, ne preklinja več, je to skoraj večji čudež od Gospe same.

Naslednje leto sem prenočeval v Bijakovićih. Zgodaj zjutraj me je zbudila gospodinja: 'Velečasni, ajte, dižite se, ak' ćete vidjeti Majku Božju!' Res sem ob prvem svitu na Križevcu namesto križa videl veliko belo silhueto žene. Prav tako so me o njeni prisotnosti prepričali od notranjega veselja žareči obrazi romarjev. Še najbolj pa tista značilna mila Marijina prisotnost, ki jo še danes občutim na vsakem koraku v tej od Boga blagoslovljeni pokrajini.«

Njega so take in podobne stvari prepričale, marsikoga pa ne. Marsikdo se v svojih dvomih »opira« tudi na dejstvo, da Cerkev še ni

sprejela medžugorskih Marijinih prikazovanj za verodostojna.

Ko ata župnik to sliši, se samo nasmehne. »Kdor tako govori, ne ve natančno, kaj in kdo je Cerkev. Več kot 99 % Cerkve je Božje ljudstvo – in to je še kako sprejelo prikazovanja. Najprej so prikazovanja sprejele družine vidcev, nato medžugorska župnija sv. Jakoba, nato pa še milijoni romarjev, ki ta sveti kraj obiskujejo že 35 let. Za romarje tu Cerkev vrši svoje najodličnejše poslanstvo: obhaja evharistično bogoslužje, oznanja Božjo besedo, množično spoveduje, zbira mladino, med njo prebuja nove duhovne poklice, uvaja in poglablja družinsko molitev, časti Mater Cerkve Marijo …«

Pavel Uršič včasih rad primerja Medžugorje z Lurdom in s Fatimo. Povsod je Marija najprej nagovorila otroke, preko njih pa preproste

kmečke ljudi z vero v srcu in z zdravo kmečko pametjo, za temi pa – ne verske elite, ampak vse ljudi dobre volje. V Medžugorju ves čas zelo obzirno omenja tiste »ki še niso spoznali Božje ljubezni«. Vse pa nas kliče k miru vesti, ker je ta prvi pogoj za mir na svetu.

O dogajanju v Medžugorju ata župnik zelo rad spregovori tudi v verskih radijskih oddajah, ki jih pripravlja že več kot 25 let. Na Radiu Triglav (Jesenice) so te oddaje ob sobotah ob 19.45 in se ponovijo na nedeljo ob 6.45 (v tem terminu je menda oddaja slišna po vsej Sloveniji). Radio Sora iz Škofje Loke pa ima svojo versko oddajo ob nedeljah zvečer ob 21.00 in tudi na tem radiu je ata župnik velikokrat sodeloval s svojimi prispevki. Včasih je bila kar celotna oddaja posvečena Medžugorju in tamkajšnjemu dogajanju. Ata župnik vabi: »Če

'lovite' eno ali drugo od teh dveh radijskih postaj, prav lepo povabljeni k poslušanju verskih vsebin!«

Kot modrega in izkušenega, pa tudi preizkušanega človeka smo ga povprašali še, kaj meni o Marijini obljubi, da bo na Crnici dala vsem vidno znamenje svojih prikazovanj, in o desetih skrivnostih, ki naj bi se ob svojem času začele uresničevati. Kar malo hudomušno je takole dejal: »Ker sem v svoji mladosti doživel evropsko in slovensko katastrofo, ne morem ne verjeti v možnost svetovne. In ker so se še vse dosedanje Marijine napovedi uresničile, prav tako ne morem verjeti, da bi se to pot zmotila ali vsaj pretiravala. Naivno je pričakovati, da bi se Marija 35 let vsak dan prikazovala in prosila, rotila, moledovala, se zahvaljevala, jokala in se smehljala zgolj iz nekega svojega privatnega nebeškega hobija! Ljudi kar naprej nagovarja k molitvi, postu in pokori. V tem gre preko vsake po človeško razumljene mere …

Marija nas noče strašiti s svetovno katastrofo, 'po kateri naj bi ostalo le malo živega in v katero drvi današnje človeštvo', katerega večji del je sprt z naravo in s svojo zdravo pametjo. Vemo tudi, da Marija ne želi s strašenjem izsiliti našega spreobrnjenja. Spreobrnjenje mora biti iz ljubezni! … Marija nas spodbuja, da se streznimo in začnemo graditi trajen mir na temelju miru vesti …«

Ata župnik, hvala vam za vaš optimizem, vztrajnost in plemenito služenje Bogu in ljudem doma in po svetu. Naj vas Bog ohranja tako, kot On ve, da je za vas najbolje, da boste v Njegovo in Marijino slavo naredili še veliko dobrega.

Pripravila Marinka Turinek

TEMA MESECA

ODPUŠČANJE JE DAR LJUBEZNI

Sporočila v Medžugorju so zelo pomenljiva, preprosta in natančna. Marija z materinsko bližino in naklonjenostjo vabi otroke k življenju z Bogom in jih opominja z Njegovo potrpežljivostjo. Med njenimi naročili se pogosto sliši: »Naučite se odpuščati!« V nekaterih obdobjih so ljudje na to skoraj pozabili, marsikje jih tudi danes premalo upoštevajo. Vendar so zelo pomembne. Marija tudi pove, da je odpuščanje zahtevno. Včasih je lahko odpustiti, večkrat težje, v nekaterih primerih skoraj nemogoče.

Rane v ljubezni

Če želimo spoznati stvarnost odpuščanja, se moramo podati k odnosom. Ti nas spremljajo od spočetja do zadnjega diha. Včasih pa postanejo težki in obremenjujoči. Nas rani zlo bližnjih, naše besede in dejanja pa ranijo druge in jim povzročajo bolečine. Zato je potrebno odpuščanje. Doumeti moramo, kaj se zgodi v nas, ko smo žrtve zla in je ranjena naša ljubezen.

Vse se zgodi v trenutku: v narobe izrečeni besedi, posmehu, izdaji, kraji, pozabi, nepazljivosti, nasilju, pomanjkanju ljubezni ali v težkem dogodku, ki zareže globoko in nam vzame veselje, sproščenost, mir. Drugi vstopi v sveti prostor našega srca in nam umaže ljubezen, ukrade nam zaupanje in svobodo. Pred tem človekom se čutimo nemočni, v nas se ustvari praznina, ki preide v trpljenje in jezo. Tao prizadene tudi naš odnos

do Boga: čutimo se suhi in oropani, sprašujemo ga, zakaj to dopušča in ne odpravi hudobije teh ljudi.
Na to dogajanje nam Bog odgovarja z izkušnjo svojega Sina. Ko smo ranjeni, smo še bolj v stiku z njegovim trpljenjem in usmiljenjem. Ne moremo si pomagati sami. Gospod pa more s svojo ljubeznijo in bližino ozdraviti naše rane tudi tedaj, ko se zdi nemogoče. To je pot odpuščanja. Toda tega daru ne moremo sprejeti, če se mu ne odpremo, mu zaupamo in zanj prosimo. Tisti, ki ne odpustijo, ostajajo zaprti v svoji jezi, žalosti, želji po maščevanju ali ravnodušnosti.

Odpuščanje je preizkušnja naše ponižnosti in zaupanja v Boga. More pa postati čas in priložnost milosti, ki očisti našo dušo, da vzpostavimo domač, sinovski odnos z Njim in se spravimo s svojimi bližnjimi. Božja Beseda nas neprestano vabi k temu, vabi nas Jezus nas v svoji molitvi, že več desetletij nas k spravi in odpuščanju vabi tudi Marija v Medžugorju.
Iz odpuščanja se rodi svoboda, sprava, ljubezen, bratstvo, psihično in telesno zdravje. Nobena stvar ni tako zdravilna kot odpuščanje. S sprejetjem odpuščanja vstopamo v Božjo skrivnost življenja in odkrijemo, da je usmiljenje učitelj odpuščanja.

Prošnja za Božje odpuščanje

V priliki o izgubljenem sinu moremo začutiti ljubezen, ki jo ima Bog do nas. Kot ta oče ljubi in odpušča, tudi naš nebeški Oče ljubi vsakega izmed nas in nas vabi, da se vrnemo v Njegovo hišo. Že od daleč nas vidi, ko se vračamo, in nam pride naproti. Pripravljen je narediti praznik za vsakega sina, ki se vrne iz mrtvega življenja.
Njegova ljubezen je neskončna, ne

zahteva ničesar, česar sam ni storil za nas. Če ga prosimo, odpusti naše grehe in napake. S tega vidika je odrešitev v naših rokah, čeprav je Božji dar. Spominja pa nas, da odpuščati ni nekaj izjemnega in herojskega, ampak ponižna in modra drža tistega, ki želi odgovoriti na zahteve nebeškega Očeta, ki odpušča. Evangelist Luka pravi, da je izgubljeni sin 'šel vase' in stopil na pot vrnitve. Prej je bil izven sebe in je naredil veliko napak. Danes so mnogi ljudje izven sebe in niti ne vidijo svojih grehov in zablod. Glavno jim je zadovoljevanje trenutnih potreb. Božji obstoj nekako ne spada v ta krog, zato Nanj ne mislijo, razen če jih kaj hudega doleti. Predvsem pa ne vedo, da jih ta Bog ljubi, da je usmiljen do njihove revščine in zato ne iščejo poti domov. Posebej so na begu iz skupnosti mladi kristjani, od katerih se le maloštevilni vračajo v Očetovo hišo. Z mnogimi generacijami bi morali prositi Očeta, da jim odpusti, ker ga ne prosijo za odpuščanje.

Kristjani najdemo zgled in moč za odpuščanje v življenju in učenju Jezusa Kristusa. S svojo smrtjo na križu je šel do konca za odrešenje vsakega človeka in odpuščanje njegovih grehov. Namesto da bi z Božjo jezo uničil nasilje in zlo, ga je trpel in odpustil v ponižnem daru življenja. S tem je do korenin potolkel vsemogočni egoizem in odprl svobodno pot ljubezni. Še vedno pa se vsak človek sam odloči, da izbere ta dar ali ga zavrne.

Kaj ni odpuščanje?

Nekateri rečejo: 'Ti odpustim', vendar si ne prizadevajo, da bi zares odpustili. Trudijo se pozabiti na zlo in mislijo, da se bo vse že samo uredilo. Včasih se tudi opravičijo, vendar … Odpuščanje ni beseda, ampak je pot, ki je narejena s konkretnimi dejanji. Res je, da boli, vendar odpira našo notranjost v odnose in zdravi rane.

Odpuščanje ni pozabljenje. Bolj kot želimo pozabiti storjeno krivico, bolj se vrača v spomin. Dovolj je majhen namig in bolečina je tu. Zato moramo klicati odpuščanje in odpuščati. To je edina pot do notranje svobode, izhod iz mnogih preganjavic. Odpuščanja tudi ne moremo ukazati – ker je izbira, odločitev in dar, ki vključuje celega človeka. Zgoditi se mora svobodno in brez pogojev.

Odpuščanje ni opravičevanje drugega, da je to storil. S takim pristopom nočemo videti stvarnosti in odpreti poti odpuščanju. Odpuščanje tudi ni čustvo, ki se nam porodi v srcu, ker smo dobri. Odpuščanje mora biti zavestno in nas mora nekaj stati. Rane se morajo ozdraviti v vzajemnem odnosu. Ozdravljeno je samo tisto, kar je odpuščeno.

Kaj je odpuščanje?

Odpuščanje je polnost, ki napolni praznino, je veselje, da smo Božji

otroci in moremo biti deležni Njegove ljubezni, ki nam odpušča, da si moremo tudi mi odpustiti. Odpuščanje je pokorščina Njegovi besedi, ki nas vabi, da se upremo vsakemu zlu in ga izrujemo iz naših odnosov. Odpuščanje je življenje skozi križ, saj se namesto za maščevanje in bes odločimo za nov začetek, popravo krivic in ovrednotenje drugega človeka. Odpuščanje je pogled ljubezni in usmiljenja, ki prinaša veselje in mir.

Odpustiti pomeni ljubiti, podariti ljubezen, kjer smo bili deležni nečesa drugega. Ta dar je naš križ, ker moramo umreti svoji sebičnosti in nasilnemu povračilu, ki bi ga najraje naredili. Vendar pa s tem darom obnovimo pot do drugih ljudi in do Boga.

Odpuščanje je vrsta ozkih poti, na katerih ni bližnjic in kompromisov, nas pa vodijo do varnega cilja. Na tej poti se tudi sami prečiščujemo in se odpiramo v spravo z Bogom ter ljudmi. S sebičnega človeškega vidika je ta pristop nelogičen, z Božjega pa je vrhunec ljubezni, ki prinaša notranjo harmonijo. Potrebna je ljubezen, ki je večja od naše krhke, lene in pogosto sebične »ljubezni« in ta, Božja ljubezen nam pomaga, da gledamo na druge, ki so nam storili slabo, z Jezusovim pogledom in jim odpustimo (1 Kor 13). Odpuščanje je sad sprejetja Božje volje, ki jo sprejmemo zares, zavestno, svobodno, tudi če je težka in zahtevna. S tem pokažemo, da nismo vsemogočni in da potrebujemo Božjo in človeško pomoč.

Pogosto smo gledali na druge brez tega pogleda: dovolj je bila nepazljiva fraza, zafrkavanje, molk, hec … Prav tako smo bili tudi mi deležni nasilja in

hudobije drugih. Gospodu moramo izročiti to bolečino in ga prositi, da bi znali odpustiti ter da odpusti vse grehe, ki smo jih storili drugim. Na križu se pomirijo vse bolečine, tam prejemamo odpuščanje in moč za novo ljubezen in nove korake. Ob tem daru se prečisti tudi naša vera, da zaupamo v moč Gospodove žrtve, ki obnavlja mrtve odnose. Potem bomo mogli stopiti k bratu, ki nas je ranil, in mu reči, da mu odpuščamo. Morda se bo začudil ali mislil, da igramo. Toda zahvalili se mu bomo za to, kar smo postali po njem: spravljeni in pomirjeni.

Kolikokrat moramo odpustiti?

V nekaterih primerih se sprašujemo, kolikokrat bomo še morali odpustiti. Rabinske šole so učile, da je treba odpustiti nekajkrat. Jezus pa je rekel Petru, da je treba odpustiti vedno. (Mt 18,21–22) Odpuščanje je del našega vsakdana in ne more imeti omejitev ter pogojev. Samo s takim odnosom moremo spremeniti stvarnost, ki je polna zavor, nasilja, povračil in hudobije. Ta ljubezen gre od človeka do človeka in preseže vse meje. Edina meja smo ljudje, ki ne odpuščamo, zaradi česar nam tudi Bog ne more podeliti daru odpuščanja, kot prosimo v molitvi očenaš.

Ko je odpustiti težko

Kljub vsemu temu ostaja odpuščanje zahtevno in naporno. Mnogi raje izberejo hladne odnose in se skoraj ne pogovarjajo s sosedi in z domačimi, kakor da bi stopili k njim in jim odpustili. Krivice in obtožbe, ki ostajajo v srcu, pa imajo lahko hude posledice na odnose in zdravje.

Odpuščanje je vstajenje, novo stvarjenje, ki se preliva v praznik. S tem dejanjem vržemo čez rame stare zamere in krivice. Sicer priznamo greh in zlo, ob tem pa naredimo tudi nove korake ljubezni in pomoči, ki prinašajo upanje. Pri tem sta pomembni naklonjenost in potrpežljivost, ki pripravljata pot novemu začetku in iščeta primerne trenutke, da se to zgodi. Pogosto nas zavest lastne krhkosti in grešnosti spodbudi, da tudi drugim odpustimo.

Jezus Kristus je v najtežjih trenutkih svojega umiranja odpustil tistim, ki so ga križali. (Lk 23,34) Kasneje so njegovemu zgledu sledili mučenec Štefan (Apd 7,60) in mnogi drugi. Tudi danes, ko umirajo toliki kristjani, smo priča zgledom odpuščanja in herojske ljubezni do Kristusa. Kdor ljubi, odpušča; kdor resnično odpusti, tudi ljubi. Čeprav ta gesta ne najde vedno opravičila v človeški logiki, je vredna in razumna, ker gradi odnose in zdravi ljudi. Božja ljubezen se v svojem usmiljenju sklanja v našo krhkost in nam pomaga, da začnemo popravljati, odpravljati, odpuščati …

Primož Krečič

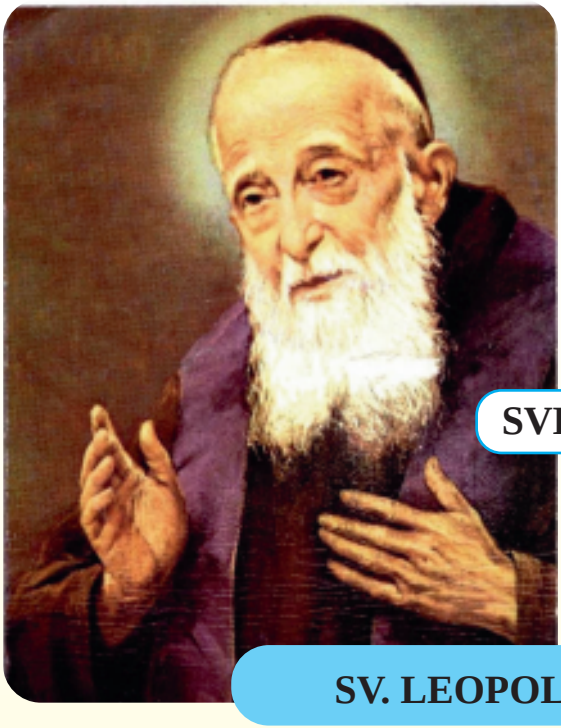

SVETNIKI USMILJENJA

SV. LEOPOLD MANDIĆ (1866–1942)

Pot se vije okrog cerkve z dvema zvonikoma, posvečene sv. Jakobu v Medžugorju in nam naslika podobo njene okolice. Ob boku cerkve so spovednice, do katerih pridemo mimo kipa redovnika nižje postave, z brado, s sklenjenimi rokami in štolo preko ramen, ki nas s svojo držo kar kliče k sveti spovedi …

Kip Leopolda Mandića nas popelje v leto 1866, ko se je v malem mestecu na južnem delu Dalmacije, v Herceg Novem nasproti Kotorskega zaliva, 12. maja hrvaški katoliški družini rodil predzadnji otrok Ivan Bogdan. Območje je bilo takrat pod oblastjo Avstro-Ogrske. Večina prebivalcev tega mesta je danes pravoslavne veroizpovedi, že od nekdaj pa je bila tu močno prisotna tudi katoliška manjšina.

Ivan Bogdan se je rodil v premožni družini, ki pa je kmalu izgubila svoje bogastvo in živela v skromnosti in ponižnosti. Že kot 8-letni deček je sklenil, da bo postal spovednik. Storil je namreč neki prestopek, za katerega ni menil, da je velik. Sestra redovnica pa ga je močno oštela in odpeljala k duhovniku k spovedi, kjer je bil zopet krepko okaran in naložena mu je bila pokora.

Ni pa bila to edina želja, ki mu je rojila po glavi. Srčno si je prizadeval za združitev kristjanov, vzhodnih in zahodnih bratov, hrepenel je po ekumenskem delovanju v svoji domovini. Njegovo življenje pa mu je utiralo pot v poslanstvu globokega usmiljenja, ki se kaže v zakramentu svete spovedi.

Leta 1882 je stopil v kapucinsko semenišče beneške province v Udinah, dve leti kasneje je oblekel

redovniško obleko in si izbral novo ime, brat Leopold. Italija je postala njegova druga domovina in v Benetkah v cerkvi Marije Zdravja bolnikov je 20. septembra 1890 prejel mašniško posvečenje. Tako daleč od doma so ga na novo pot pospremila srčna voščila očeta in mame, napisana na listu papirja in poslana po pošti, saj si nista imela s čim plačati dolge poti do Benetk.

Njegova misija se je nadaljevala po Italiji, njegov dom je postala Padova. Skrito hrepenenje po delovanju med rodnimi Slovani se mu je izpolnilo le nekajkrat: deloval je tri leta v Zadru kot predstojnik kapucinskega samostana, bil je namestnik predstojnika v Kopru leta 1905 in v letu 1923 spovednik Hrvatov in drugih Slovanov na Reki. Kmalu po premestitvi je bil poklican nazaj v Padovo, saj so ga tam pogrešali in ga niso želeli izgubiti. To mesto je povezalo dva svetnika, sv. Antona in sv. Leopolda, ki sta jima bila skupna tudi želja po misijonskem delovanju in skrito hrepenenje, s tem pa tudi trpljenje, o katerem je brat Leopold zapisal: »Kristus je rešil svet s svojim trpljenjem, s križem in smrtjo. Tako naj tudi njegovi učenci prispevajo za odrešenje človeštva zasluženje svojih bolečin, bridkosti in trpljenja, združeni s Kristusom, posvečeni po njegovem duhovništvu in po njegovi daritvi na križu. Tako Bog rešuje svet, to je logika njegove zveličavne ekonomije. Vsak kristjan je poklican k molitvi in žrtvam za druge.«

Vrata spovednice brata Leopolda so bila vrata usmiljenja; tam so svoj mir našli tako mestni pomembneži kot tudi najrevnejši prebivalci. Vplivni ljudje so bili tisti, ki so dosegli njegovo vrnitev v Padovo. »Usmiljeni spovednik« je spovedoval 10–12 ur na dan. Vedno si je prizadeval, da bi pomagal na poti k Bogu številnim dušam, ki so trpele pod bremenom greha. Pri njem so verniki našli uteho, na novo odkrili vero in nemalo jih je prejelo tudi milost uslišanja raznih prošenj.

Papež Frančišek je v letu usmiljenja dejal duhovnikom: »Spovedujte kot brat Leopold Mandič.« Brat Leopold pa je v enem izmed svojih pisem zapisal: ‘Kjer je narava brez moči, prihiti naši slabosti na pomoč božje usmiljenje.’ Evangelij navaja tak primer: ko je Jezus izgovoril tiste zares božje besede: ‘Pridite k meni vsi, ki se trudite in ste obteženi, in jaz vas bom poživil’ …« Z velikim naporom mu je uspelo pri svojem predstojniku izprositi dovoljenje za spovedovanje tudi v poznih večernih urah; delovnik je s tem presegal 12 ur. Bratje so bili zanj večkrat v skrbeh, saj ni bil krepkega zdravja. Pa vendar je brat Leopold 22. maja 1935 obhajal zlati jubilej redovništva in pet let kasneje zlato mašo. Ta svet je zapustil 30. julija 1942, star 76 let. Kot ponavadi je tudi tistega jutra

zgodaj vstal, da bi obhajal sveto mašo, pa mu je postalo slabo in je izgubil zavest. Namesto svete maše je tistega dne daroval svoje življenje in se s svojimi zadnjimi besedami še posebej priporočil Mariji.

Marija je bila njegova zvesta priprošnjica, h kateri se je zatekal, ji pisal pisma in bil pravi Marijin otrok. O njej je zapisal: »Presveta Devica je bila – za svojim Sinom – določena za začetnico zveličanja. Ob brezmadežnem spočetju ji je bila dana vsa pravičnost in svetost, da bi tudi po njej, kakor po njenem božjem Sinu, seveda v določenih mejah, prihajalo človeškem rodu večno zveličanje, to je v tem življenju Božja milost, v drugem pa večna slava.«Na pogrebu se je zbrala številna množica, več kot 25.000 ljudi. Najprej so ga položili v duhovniško grobnico na mestnem pokopališču, leta 1963 pa so njegovo nestrohnjeno telo prenesli v kapelo ob kapucinski cerkvi v Padovi. 2. maja 1976 je bil slovesno razglašen za blaženega, 16. oktobra 1983 pa ga je papež Janez Pavel II. na trgu sv. Petra v Rimu razglasil za svetnika.

Njegova sobica za spovedovanje je ostala tudi med 2. svetovno vojno nepoškodovana, kar je že sam prej napovedal, samostan pa je bil uničen. V tej sobici v Padovi je danes v kotu velika knjiga, kamor ljudje z zaupanjem napišejo svoje želje, prošnje, zahvale. Brat Leopold pa s svojo potrpežljivostjo sprejema vsakogar in nam v svojih pismih sporoča: »Svet mine in njegovi viharji, njegove krivice in hudobije. Samo Bog je večen. Vsakogar bo poplačal, kakor si zasluži; zato je vredno ostati z njim v prijateljstvu. Nihče ne bo ostal na tem svetu. Tistih nekaj dni, ko tu prebivamo, delajmo dobro: ljubimo in si pomagajmo! V svojih križih raje potrpimo in molčimo, da ne izgubimo zasluženja.«

Klavdija Jurišič

Obvestilo: V župnijsko cerkev Ljubljana - Štepanja vas bodo v ponedeljek, 18. aprila 2016, prišle relikvije - celo telo sv. Leopolda, zavetnik jubilejnega leta usmiljenja. Sprejem relikvij in izpostavitev v češčenje ob 11.00. Ob 11.30 slovesna sveta maša, ki jo bo vodil ljubljanski nadškof msgr. Stanislav Zore. Ob 17.00 odhod relikvij. V vmesnem času bo tiha in glasna molitev ter priložnost za sv. spoved.

Molitev pred spovedjo

Ti, sveti Leopold, ki ga je Bog napravil za izjemnega zdravnika duš pri sveti spovedi, izprosi mi milost prave pokore, da se bom dobro spovedal in spravljen z Bogom in ljudmi smel zaupno pričakovati, da Bog izpolni tudi to mojo prošnjo _____ (navedite namen).
Oče naš … Zdrava Marija … Slava Očetu.

V življenjski stiski

Sveti pater Leopold, za vsakogar, ki je trpel, si imel zelo sočutno srce, rad si tolažil in pomagal. Ozri se name, ki se zatekam k tebi v svoji težavi … (navedite težavo). Prosim te, posreduj zame pri Bogu, da se me usmili in me usliši. Ali pa mi vsaj izprosi potrebno moč in tolažbo, da bom mogel, ob misli na trpečega Zveličarja in žalostno Mater Božjo, svoj križ potrpežljivo nositi. Po Kristusu našem Gospodu. Amen.
Oče naš … Zdrava Marija.

MAŠČEVATI SE ALI ODPUSTITI

Ko nas vabi, da se nehamo upirati zlu z isto mero, Jezus ne želi, da pred zlom klonimo, ampak da ga premagamo. Zaradi tega nas kliče, da odpuščamo, ker je odpuščanje zmaga nad zlom v nas.

Ko je nekdo užaljen, se njegova notranjost vznemiri, nastane zmedeno in stresno stanje, v katerem prevzamejo krmilo negativna čustva, duševna tema vpliva tudi na dojemanje resničnosti in na način razmišljanja, ki postane nekako izkrivljen.

V glavi nastane zmešnjava, v srcu pa sta trpljenje in bolečina. Tako celotno bitje trpi nasilje zaradi nereda, ki je v njem nastal.

Po žalitvi se v duši žrtve oglaša močna želja po maščevanju. To je velika skušnjava za užaljenega človeka, ker se mu zlo ponuja kot rešitev. »Zlo opravičuje s protizlom. Žrtev se, ko odgovarja na zlo z zlom, opravičuje z zlom, ki ga je pretrpela, storilec pa v ravnanju žrtve najde opravičilo za svoje zlo. Eno se opravičuje z drugim.« (Ante Vučković)

Jezus nam ponuja alternativo: »Slišali ste, da je bilo rečeno: Oko za oko in zob za zob. Jaz pa vam pravim: Ne upirajte se hudobnežu, ampak če te kdo udari po desnem licu, mu nastavi še levo.« (Mt 5,38–39)

Ali te Jezusove besede pomenijo, da moramo dopustiti, da nas nekdo žali, kadar želi in kakor želi, mi pa se temu ne upremo?

Nikakor! Na zlo moramo odgovoriti. Vprašanje je samo, kako! »Naj pojasnimo: odgovoriti na zlo s silo še ne pomeni odgovoriti na zlo z zlom. Vsaka uporaba sile ne pomeni zla. Obstajajo vrste zla, katerim se je potrebno upreti z uporabo sile.« (Ante Vučković)

Čeprav nas izrecno kliče: »Ne upirajte se hudobnežu, ampak če te kdo udari po desnem licu, mu nastavi še levo« (Mt 5,39), Jezus ni proti upiranju zlu. Tudi sam povzdigne glas proti krivici, ki so mu jo storili: »Če sem napačno rekel, izpričaj, da napačno; če pa prav, zakaj me tolčeš?« (Jn 18,23).

Tisto, česar Jezus ne želi, je, da na zlo odgovarjamo z zlom, ker se zlo na ta način ne zaustavlja, ampak se še bolj

širi. »Sila, s katero se zlo zaustavlja, pa se v lahko spremeni v zlo, in sicer v trenutku, ko cilj ni več zaustavljanje zla, ampak maščevanje za storjeno zlo. Uporaba sile, ki je včasih nujna, da bi se v določenih situacijah nasilje zaustavilo, lahko sama postane nasilje, torej ravno tisto, kar bi radi zaustavili. Meje so tukaj zelo jasne, a hkrati zelo tanke.« (Ante Vučković)

Njegovim učencem je bil potreben čas, da so se tega naučili in naredili paradoksalni korak – »pospravili meč v nožnico«, in to takrat, ko jih je človeška logika prepričevala: Oko za oko, zob za zob.

Odpuščanje ni tako enostavno, kot se na prvi pogled zdi in o njem niti razmišljati ne smemo kot o neki preprosti stvari. »Tisto, o čemer se v nobenem primeru ne sme izgubljati besed, je nedožnost žrtve in neupravičenost zla, ki ji je bilo storjeno. Razpravljanje o tem bi bilo novo, dodatno, nepotrebno povzročanje zla, skrito za nekakšnim 'dobrim namenom', da se za storjeno zlo poišče razlog.« (Ante Vučković)

Ko govorimo o odpuščanju, mislimo torej na iskanje izhoda iz okov trpljenja in zla. Pravzaprav je to je prvo in najpomembnejše, kar mora žrtev storiti: ločiti se, osvodobiti se od navezanosti na preteklost in na zlo oziroma ločiti se od storilca zla, kar pa v jedru pomeni: odpovedati se glavnima sovražnikoma – sovraštvu in maščevanju – in ju premagati.

Stvari so torej jasne: »Želite biti za trenutek srečni? Maščujte se! Želite biti vedno srečni? Odpuščajte!« (Henri Lacordaire)

Fra Marinko Šakota
(Glasnik mira 1/2016,
Prevod in priredba: Petra Černivec)

S P. SLAVKOM V LETU USMILJENJA

»Bog v svoji ljubezni in svojem usmiljenju najprej vidi svojo stvaritev, svojega otroka, in ne greha, ki je bil storjen. To je za nas ljudi nerazumljivo, če nimamo izkušnje Božje ljubezni, včasih pa nam je celo nesprejemljivo, saj se v nas takoj oglasi vprašanje pravičnosti ...

Kolikokrat smo se v različnih življenjskih situacijah vprašali: Kako je Bog lahko dober do grešnikov in nepravičnih, kako jim lahko odpušča in kako lahko ljubi celo tiste, ki ne odpuščajo in hkrati povzročajo novo zlo? Ali se nam v takšnih situacijah ne pojavlja upravičena želja, da se grešniki kaznujejo in uničijo, pravični pa nagradijo? (Vprašanje je samo, kdo so ti grešniki in nepravičniki! In po katerih merilih bi se vse to določalo?!)

(Glasnik mira 1/2016,
Prevod in priredba: Petra Černivec)

PRIČEVANJE

PRIDOBITI IN DELITI ODPUŠČANJE

Pričevanje Anie Goledzinowske, nekdanje manekenke

Rodila sem se leta 1983 revni družini v Varšavi. Kljub temu da smo imeli zelo malo, sem do četrtega leta starosti živela zelo srečno otroštvo, ker sem vedela, da me imajo starši zelo radi. Potem pa je moj oče zaradi alkohola umrl. Mati je padla v depresijo in je kmalu začela v hišo voditi tuje moške, kar meni ni bilo všeč. Ko sem bila stara deset let, me je eden od teh "stricev" zlorabil. Ker mi mati tega ni verjela, se je moje srce napolnilo s sovraštvom. Sovražila sem svojo mater, ker je bila ob meni, in svojega očeta, ker ga ni bilo več.

Po teh dogodkih me je posvojila moja babica, ki pa me je hotela zaradi mojega grdega obnašanja že po nekaj tednih poslati nazaj. Misel, da bi se morala vrniti domov, mi je zameglila razum. Odprla sem babičino omarico z zdravili in si naredila koktajl zdravil. Poskus samomora je spodletel in zbudila sem se v bolnici. Hoteli so me poslati v ustanovo za težavne deklice, zato sem pobegnila. Postala sem otrok ulice in sanjala, kako bom postala slavna igralka.

S prijatelji na ulici smo kršili vsa pravila in zakone. Opijali smo se, uživali vse mogoče droge, kradli in preprodajali droge, da smo kaj zaslužili. V teh krogih sta bila nasilje in seks na vsakem koraku. Ko sem bila stara 16 let, so mi ljudje, ki sem jih poznala, ponudili delo manekenke v Italiji. To je bila priložnost, ki je nisem smela zamuditi. Moje navdušenje pa je hitro skopnelo, ko se je pot v Italijo končala v stari garaži in ko so mi vzeli dokumente. Navdušenje je zamenjal strah, ko sem izvedela, da hočejo iz

mene narediti prostitutko. Ko me je klient s privoljenjem zvodnika posilil, sem pobegnila.

Ker se na Poljsko nisem hotela vrniti kot poraženka, mi je nekako uspelo v Milanu dobiti službo v neki modni agenciji. Spoznala sem zelo bogatega človeka in leto in pol živela kot v transu v svetu bogastva, alkohola, droge in mask. Ko me je ta človek zapustil, sem se zaposlila kot manekenka in igralka na televiziji. Še vedno sem uživala alkohol in droge. Tak način življenja je uničil moje možgane in telo do te mere, da velikokrat nisem več vedela, kaj sem počela pred eno uro.

Neke noči me je zbudil lajež mojega psa. Ko sem odprla oči, je ob moji postelji stal star bradat mož. Ker sem mislila, da haluciniram zaradi alkohola in drog, sem prižgala luč. Vendar je bil mož še vedno tam. Spregovoril ni niti besede. Zmajal je z glavo, kot da bi mi hotel reči: "Ania, kaj počneš?" Ob njegovem pogledu me je preplavil občutek krivde. Potem je izginil. Šele čez devet let, ko sem dobila v dar knjigo 'Življenje patra Pija', sem po sliki na naslovnici spoznala, kdo je bil takrat v moji sobi. Pater Pij mi je rešil življenje. Z njegovo pomočjo sem se rešila droge in vseh, ki so mi škodovali …

Na povabilo Paola in Diega, dveh italijanskih prijateljev, sem leta 2010 odšla v Medžugorje. Po Mirjaninem videnju sem rekla Diegu: "To je vse prevara. Tu se nihče ne prikazuje!" On pa mi je odvrnil: "Tega še ne veš." Kasneje mi je med vzpenjanjem na Križevac dejal: "Ko se boš vzpenjala, misli na Jezusa, kako se je poln ran vzpenjal na Kalvarijo s križem na ramah." Mislila sem si: "To je norost. Imam dovolj svojih problemov. Ni mi treba misliti na probleme drugih." Nikoli v življenju nisem molila križevega pota in nisem vedela, da ima štirinajst postaj. Pri tretji postaji sem se usedla, ker je bilo zame prenaporno. V Milanu sem imela gospodinjo, ki je skrbela za vse. In zdaj naj bi se vzpela na neki hrib?! Ko sem premlevala, kako bi se vrnila nazaj in ob pivu počakala druge, sem zaslišala glas, ki mi je govoril: "Če se ne boš vzpela na hrib, ne boš nikoli izvedela, zakaj si prišla v Medžugorje." Ob tem sem zagledala stare gospe in bolne, ki so se z muko korak za korakom z rožnimi venci v rokah vzpenjali na hrib. Začela sem misliti na Jezusa, kako se bos, poln ran vzpenja na Kalvarijo in se ne pritožuje. Ta misel mi je dala moč, da sem v roke vzela rožni venec, vstala in šla do vrha. Pri križu sem padla na kolena in prosila, čeprav nisem vedela, kako se prosi. To so bile besede, ki so same vrele iz mojih ust. Nato sem zaslišala notranji glas, da moram odpustiti vsem, ki so me v mojem življenju ranili. Ustnice so se same odprle in dve besedi sta prišli iz mojih ust: "Odpuščam vam." Ko sem izgovorila te besede, se mi je zdelo, da

se moje srce trga. Ulile so se mi solze in jokala sem kot že zelo dolgo ne. Nepoznana sreča in neopisljiv mir sta se je naselila v meni. Nisem več hotela zapustiti tega kraja, vendar so me odpeljali nazaj v Milano.

Čeprav sem se vrnila v staro okolje, nisem bila več isti človek. Nisem več čutila, da sodim tja. Zveza z nečakom Silvia Berlusconija me je pripeljala v eno najbogatejših in najvplivnejših družin v Italiji. Dobila sem vse, kar sem želela, imela sem telesne stražarje in letela sem z zasebnimi letali. To pa me ni osrečevalo, ker je bilo v takem načinu življenja polno mask. Včasih, ko sem zvečer prišla domov, sem se napila. Nisem si mogla priznati, da potrebujem Boga.

Po nekajmesečnih notranjih bojih sem poklicala Diega in ga prosila, naj mi poišče kraj v Medžugorju, kjer bi lahko živela. Ta kraj je bila skupnost Oaza miru. Po desetih dneh bivanja v skupnosti sem z odpovedjo delovne pogodbe prekinila še zadnjo vez, ki me je vezala na ta svet. Sodelavci so me klicali in me spraševali, če se mi je zmešalo. Na vprašanje, kaj "tam" počnem ves dan, sem jim odgovorila: "Vstanem ob petih. Šest ur dnevno molimo. Hranim kokoši, lupim krompir in pomagam pri hišnih opravilih." Redna molitev in post sta v meni krepila odločitev, da vse zapustim in sledim Njemu. Odpotovala sem v Milano in prodala vse, kar sem imela.

Danes se ne počutim več kot žrtev. Vem, da je vse nesreče in trpljenje Bog dopustil zato, da mi je približal Jezusa. Vse v mojem življenju se je moralo tako zgoditi, da zdaj lahko pričujem, da Bog obstaja, da nam On vse odpušča in da lahko mi vsem vse odpustimo. Bog mi je v Medžugorju naklonil še eno milost. Tako sem 25. junija 2011 ustanovila gibanje Cuori Puri (Čista srca). Gibanje je namenjeno vsem, ki so se odločili, da bodo do poroke živeli čistost. V Italiji je že več kot 9000 članov tega gibanja. Ania je od marca 2014 poročena in živi v Italiji. Ima redna pričevanja o svojem življenju, spreobrnjenju, veri in gibanju Cuori Puri.

Prevod in priredba: A. S.

5. MEDNARODNO ROMANJE ZA INVALIDNE OSEBE "V MARIJINI ŠOLI" 2016

Mednarodno romanje invalidnih oseb v Medžugorje bo letos od 9. do 12. junija. Prihod romarjev je predviden za četrtek, 9. junija, popoldne.

Župljani župnije Medžugorje invalidnim romarjem in njihovim spremljevalcem nudijo brezplačno namestitev in hrano, tako da je edini strošek udeležencev vožnja za avtobusom. Predvideni znesek je 50–60 € na osebo, kar je deloma odvisno tudi od števila prijavljenih. Na eno invalidno osebo je predviden en spremljevalec, mladoletno osebo pa lahko spremljata oba, oče in mati. Vabljene so tudi gluhe, slepe in drugače invalidne osebe.

Program romanja bo od petka do nedelje izpolnjen z delavnicami, molitvijo, s pričevanji in kakšnim predavanjem. V petek popoldne bo križev pot na Križevac, molil se bo v različnih jezikih, v soboto dopoldne je predvidena skupna molitev na Hribu prikazovanj.

Slovenske romarje bo spremljal duhovnik, v spremstvu pa bo tudi medicinsko osebje.

Romarji potrebujejo veljavno osebno izkaznico ter urejeno zdravstveno zavarovanje za tujino. (Listina je brezplačna in se lahko naroči prek interneta, na www.zzzs.si, ali pri referentu na območnih enotah oz. izpostavah zavoda ZZZS z veljavno slovensko kartico zdravstvenega zavarovanja.)

Za vse informacije in prijave kličite: Jurij 041/515-070 ali pišite na jurij.bam@gmail.com Prijave se zbirajo do zapolnitve prosti mest.

Tudi letos velja, da lahko kdo potuje tudi v lastni režiji. Pri tem priporočamo upoštevanje navodil organizatorjev in prijavo, vse tako, kakor je objavljeno na spletni strani http://www.medjugorje.hr/hr/

Še vabilo za dobre duše: ker marsikateri invalid stroškov romanja ne more sam plačati, vabimo k donatorstvu.

POROMALI SMO

ZOPET NA BLAGOSLOVLJENEM KRAJU

Na drugo postno nedeljo v letu Božjega usmiljenja smo se spremljevalci romanj ponovno odločili, da poromamo v Medžugorje k Mariji, da nas potrdi v naših poslanstvih: da smemo biti spremljevalci romarjev, ki si želijo spoznati ta sveti kraj tudi po naših besedah in dejanjih.

Pot nas je tokrat najprej vodila v Koper, kjer so se nam pridružili romarji iz župnije Koper skupaj z njihovim župnikom in duhovnim vodjem vseh tokratnih romarjev, dr. Primožem Krečičem.

Vožnja do Medjugorja je med molitvijo, petjem in duhovnim nagovorom hitro minila. Po nastanitvi in okrepčilu smo se udeležili medžugorskega večernega programa v cerkvi. Tokrat je ta vključeval tudi križev pot, ki nas je še bolj duhovno obogatil. Po tem pa smo bili skupaj z domačini povabljeni v dvorano Janeza Pavla II. Posebnost našega letošnjega romanja je namreč bila, da smo bili tam ravno takrat, ko so domačini imeli duhovno obnovo zase. Še bolj posebno pa je bilo to, da je to duhovno obnovo vodil slovenski duhovnik Ciril Čuš. Medžugorski župnik Marinko Šakota je po končanih molitvah v cerkvi seveda povabil vse zbrano občestvo k nagovoru v dvorani – in večina se nas je povabilu odzvala. Čuševo pričevanje o njegovi poti do

osebnega odnosa s Kristusom nas je vse nagovorilo, naslednji dan pa smo slišali tudi med domačini, s kakšnim spoštovanjem so omenjali to njegovo zelo osebno pričevanje.

V soboto zjutraj nas je presenetil dež, tako da nismo mogli iti na Križevac, kot smo imeli v načrtu. Zato pa nas je v penzionu obiskala vodička iz Medžugorja Marija Vasilj. Vodič v Medžugorju seveda ni kdorkoli. Za to nalogo mora kandidat opraviti precej zahteven izpit (ko je ta izpit delala naša gostja, je bilo kandidatov, ki so se pripravljali, čez sto, naredilo pa jih je samo sedem). Ob njenih besedah smo čutili, kako je z ljubeznijo predana temu poslanstvu, prav tako smo zaznali, kako iz ljubezni do Boga in Marije prenaša številne preizkušnje, ki jih življenje postavlja na njeno pot. Spregovorila nam je o Marijinih prikazovanjih, o njeni lepoti kakor so jo opisovali vidci, in o tem, kaj se v Medžugorju dogaja v sedanjem času. Izvedeli smo tudi nekaj novih informacij, ki se nanašajo na dogodke v Medjugorju.

Popoldne je posijalo sonce. Poromali smo na Crnico ali Brdo ukazanja, kakor mu pravijo domačini. Med vzpenjanjem do Marijinega kipa smo v molitvi izročali vsa naša bremena in stiske pa tudi negotovo prihodnost. Prosili smo za blagoslov vseh nadaljnjih romanj v letu Božjega

usmiljenja.
Zvečer smo se po končanem večernem programu spet sešli v dvorani Janeza Pavla II. in prisluhnili g. Cirilu Čušu. Tokrat je govoril o veliki stiski mnogih ljudi, o zavrženosti. Vsi smo že kdaj doživeli ta občutek, razlogi zanj so lahko zelo različni. Prav tako so tudi posledice zavrženosti lahko zelo različne – a na srečo obstajajo tudi »zdravila«. Najpomembnejše zdravilo je odpuščanje, potem to, da se zavestno odrečemo vsemu slabemu, in še to, da sprejmemo sebe, kakršni smo, brez kompleksa manjvrednosti. Na poti iz zavrženosti včasih tudi sami postavljamo ovire. Najhujša je napuh, sledita ji neposlušnost (Božjemu Duhu) in nepripravljenost za to, da bi oprostili. »Najdaljša pot, ki jo moramo prehoditi,« pravi Ciril Čuš, »je pot od razuma do srca, se pravi, da s srcem delaš, kar spoznaš, da je prav!«
Zadnji dan, nedeljo, smo začeli s sv. mašo v kapeli, po zajtrku pa nas je pot prav hitro vodila proti domu. Doživeli smo jo kot zelo kratko, saj so nas poleg molitve bogatile različne duhovne spodbude in iskrena pričevanja soromarjev.
Marija! Hvala ti za te trenutke na blagoslovljenem kraju. Upamo in želimo, da bi nas Sveti Duh še naprej usposabljal in uporabljal za širjenje Marijinih sporočil.

Janez Ahačič

VABILO NA TRETJI SLOVENSKI MARIJIN DAN

Vse bralce revije Mir – Odmev Medžugorja, vse medžugorske romarje, vse Marijine častilce in častilce njenega Sina Društvo Mir vabi na tretji slovenski Marijin dan, ki bo 11. junija 2016 v Velesovem oz. v Adergasu na Gorenjskem.

Program bo podoben kot lani in predlani, natančneje si ga lahko ogledate na priloženem plakatu. Tudi letos pričakujemo gosta iz Medžugorja, da nas bo še bolj navdušil za češčenje Marije in za življenje po njenih sporočilih.

Pot do Velesovega:

Peljete se po avtocesti proti Gorenjski – iz Ljubljane proti Kranju.

Varianta 1: izvoz 11 – Vodice, v Vodicah smer Brnik, peljete skozi Spodnji in Zgornji Brnik, smer Cerklje na Gorenjskem, v Cerkljah mimo cerkve in levo za smer Visoko/Adergas. V vasi Češnjevek je desno odcep za Adergas.

Varianta 2: izvoz 9 – Kranj vzhod, peljite proti Šenčurju, sredi vasi peljite za smer Trata pri Velesovem.

Vse bralce prosimo za molitveno podporo, da bi ta dan izpolnil svoj namen: da bi povezal številne medžugorske romarje, da bi slovenskemu prostoru približal medžugorski molitveni program in nas spodbudil za še bolj pogumno hojo za Marijo in njenim sinom Jezusom.

Društvo Mir

PAPEŽ FRANČIŠEK:
DRUŽINA – SKUPNOST TREH GENERACIJ

Otroci: sinovi in hčere

Sveti oče se je v svojih sredinih razmišljanjih najprej posvetil vlogi očeta in matere v družini, potem pa je spregovoril o otrocih. Povzel je misel preroka Izaija, ki pravi: »Povzdigni oči naokrog in poglej, vsi se zbirajo, prihajajo k tebi. Tvoji sinovi prihajajo od daleč, tvoje hčere peljejo pod roko. Tedaj boš videla in žarela, srce ti bo drhtelo in se širilo.« (Iz 60,4–5) Tu je predstavljena podoba družine, ki povezuje starše in otroke na skupni poti k svobodi in miru po dolgem času preizkušnje, ko je bilo judovsko ljudstvo v sužnosti.

Papež pravi, da je upanje ljudstva tesno povezano s harmonijo med generacijami v družini. Veselje otrok utripa v srcih staršev in odpira prihodnost. Otroci so veselje družine in družbe, ne pa breme ali sramota. Tudi niso lastnina staršev, ampak so dar. Vsak izmed njih je enkraten in neponovljiv, obenem so vsi povezani s skupnimi koreninami. Biti sin/hči po Božjem načrtu pomeni nositi v sebi spomin in upanje na ljubezen, ki se je uresničila v tem, da je prižgala življenje drugega človeka. Papež Frančišek je rekel, da so vprašali njegovo mamo, ki je imela pet otrok, kateri izmed njih ji je najbolj pri srcu. Pokazala je pet prstov in rekla: če se zbodem v katerikoli prst, me enako zaboli! Tako je v družini: otroci so različni, vendar vsi enako otroci.

Starši imajo radi otroka, ker je otrok, ne zato, ker je takšen ali drugačen. Tudi ga nimajo radi, ker misli tako kot oni ali ker je priden in prijazen. Globoka izkušnja »biti sin/hči« odkriva

otroku ljubezen, nad katero se čudi in za katero je hvaležen. Otroci so ljubljeni in blagoslovljeni že v materinem telesu, vse od začetka jih spremlja zastonjska Božja ljubezen. V dušo vsakega otroka, naj je še tako majhen in ranljiv, je Bog dal pečat svoje ljubezni; ta pečat je temelj njegovega osebnega dostojanstva, ki ga ne more nihče in nič uničiti.

Živimo v času, ko si je težko predstavljati prihodnost naših otrok. Očete je strah, zaskrbljeni so, zato tudi sinovi niso tako gotovi, ko vstopajo v prihodnost. Vendar to ni drža, ki bi omogočala zdrav pogled in trdno zaupanje mladih. Velikega pomena je povezava med generacijami, ki omogoča podporo za življenjsko tveganje in odprt pogled v prihodnost. Nebeški Oče, ki nas zbira v družino in podpira vse družine, nas vodi vedno naprej in želi, da smo pogumni, da delamo odločne korake v prihodnost.

Sinovi/hčere se ne smejo bati svojega dela v družbi in družini, pomembno je, da si želijo boljše življenje, kot so ga sami prejeli. Toda tega ne smejo doseči z vzvišenostjo, nasiljem in s tekmovalnostjo, ampak z odgovornostjo in s sodelovanjem. Zavedati se morajo mnogih dobrin in ljubezni, kar vse so prejeli od svojih staršev. Četrta Božja zapoved zahteva spoštovanje očeta in matere. Ker je takoj za tremi zapovedmi, ki se nanašajo na odnos do Boga, pomeni, da vsebuje nekaj svetega, kar korenini v Božjem stvarjenju. Zapoved tudi obljublja dolgo življenje tistim, ki bodo spoštovali svoje starše. Kjer otroci ne spoštujejo svojih staršev, tam ni drugega spoštovanja in tudi ne samospoštovanja. Tam tudi ni otrok in veselja nad življenjem. To je skopuška in koristolovska družba, ki počasi postane tudi depresivna družba. V veliki meri to velja za Evropo, kjer primanjkuje otrok in veselja do življenja.

Papež pravi, da je z družbo, ki ji je družina breme, nekaj zelo narobe. Seveda mora biti odločitev za otroke odgovorna, vsak mora biti sprejet z ljubeznijo in v ustreznih življenjskih razmerah. Vendar je odrekanje rojevanju otrok egoistična izbira. Življenje se mora namreč pomlajati, dobivati nove moči, ideje. Družina je prostor, v katerem se bogati življenje vseh.

Bratski in sestrski odnosi

Odnosi med otroki so bratski in sestrski. Ti odnosi imajo pomembno vlogo v družini, pa tudi v skupnosti vernikov. Psalmist opeva lepoto bratskih odnosov: »Glejte, kako dobro in kako prijetno je, če bratje prebivajo skupaj!« (Ps 133,1) Jezus je ta odnos povezal z ljubeznijo Oseb v Sveti Trojici, kjer ni nobene tujosti in odstopa od podarjanja.

Vsi vemo, kako je, ko se bratski odnosi zaprejo v bolečine in konflikte, v izdaje in celo sovraštvo. Prvi tak primer je

odnos med Kajnom in Abelom, ki se je končal s Kajnovim umorom brata Abela. Ko je Bog vprašal Kajna, kje je Abel, mu je odgovoril, da on ni varuh svojega brata. (1 Mz 4,9) Te besede se v zgodovini ponavljajo na vedno nove načine in nad človeštvom visijo kot temna senca. Ko se prelomi bratski odnos, se zgodi podobno, kot se je zgodilo med Kajnom in Abelom. Iz majhnih sporov mnogokrat zrastejo velike in hude zamere. Papež Frančišek pravi, da je to grdo in da bi morali bolj skrbeti za bratske odnose, saj smo bili vsi rojeni iz telesa ene matere ter deležni vse njene ljubezni. Tega ne bi smeli nikoli pozabiti. Zato molimo za tiste družine, kjer so bratje in sestre sprti med seboj, in jim pomagajmo zgladiti družinske odnose.

Vez bratstva, ki je zrasla v družini, je velika šola svobode in miru tudi za življenje v družbi. Prav družina omogoča, da odnosi bratstva odsevajo v gospodarstvu, politiki, med narodi. Blagoslov teh odnosov presega narodne, jezikovne, kulturne in tudi religijske razlike. Kako lepo je reči ljudem, ki so drugačni in se težje prilagodijo, da so naši bratje in sestre. Zgodovina je pokazala, da svoboda in enakost ne moreta biti brez bratstva, sicer vodita v sebične namene in konformizem.

Bratstvo v družini se še posebej izraža v potrpežljivosti, zavarovanju najmlajših in najšibkejših, še posebej bolnih in invalidov. V krščanski skupnosti so podobni odnosi: tam je drugi človek naš duhovni brat, z njim oblikujemo odnose in si medsebojno pomagamo. To je princip Božje ljubezni, ki želi globlje življenjske povezave in pomoč najšibkejšim.

Papež Frančišek pravi, da je treba bratske odnose prinesti v središče naše tehnološke in birokratske družbe, da bosta svoboda in enakost dobili svoj pravi duh in naravnanost. Družina je središče in izhodišče; naših družinskih odnosov ne bomo osiromašili, če bomo druge sprejeli za svoje brate in sestre. Ne smemo izgubiti zaupanja v širino obzorja, ki ga prinaša vera v to izkušnjo.

Stari starši

Poleg poročnega in bratskega odnosa je pomemben tudi odnos do starih staršev. Zaradi vsestranskega napredka se je življenjska doba podaljšala. Pomembno je, da mlajše generacije čutijo stare starše v povezanosti, ki oboje bogati. Neredko se zgodi, da mladi zanemarjajo starejše in se držijo stran od njih, toda pravo življenje družine in vzgoja povežeta tri generacije. Tako so stari starši nekaj svetlega za vnuke, po drugi strani pa oni zaradi povezanosti z mlajšimi generacijami niso sami in osamljeni. Starejši so veliko bogastvo, ki ga ni mogoče prezreti. Ko je papež Benedikt XVI. obiskal neko hišo za starejše, je rekel, da se kakovost družbe pozna pot tem, kako sprejema starejše. Naša

civilizacija bi morala znati sprejeti in spoštovati starejše, njihovo modrost ter odgovornost.

Družba, ki ne upošteva starejših, ima v sebi enak virus smrti kot tista, ki ni odprta za mlade in novo življenje. Če so starejši izločeni in pozabljeni, če so le breme, je to naš greh. Potrošniška družba, za katero so koristni le mladi in zdravi in ki zavrže, kar ji trenutno ne koristi, odmetava tudi starčke, zasvojene, invalide in vse, ki potrebujejo več pozornosti ter človeškosti. Toda ti ljudje bi lahko bili zaloga modrosti in človeškosti v družbi. Papež ugotavlja, s kakšno lahkoto vest zaspi in otrdi, če ni ljubezni.

V odnosu do starejših se pozna resnična vrednost in kvaliteta ljubezni. Morda otroci to bolje razumejo kot ljudje iz srednje generacije. Praksa krščanskih skupnosti je bila vedno usmerjena v pomoč starejšim in bolnikom. Zato se tudi sedaj Cerkev ne sme prilagoditi neobčutljivosti, ki jo goji svet; spodbujati mora občutek hvaležnosti in veselje, da moremo pomagati drugim v skupnosti. Starejši so bili nekoč polni življenja in so nam pripravili svet, ki ga sedaj živimo mi. Če skrbimo za starejše, skrbimo posredno tudi zase, ki bomo kmalu na njihovem mestu. Njihovo življenje ni vedno lahko, poleg strahov in duhovnih ran jih tarejo bolezni, težje opravljajo svoja opravila, nekateri so priklenjeni na posteljo, voziček, morajo biti v zaprtem oddelku. Vendar starejši vedo, kako je treba živeti, in mlajši, če so pametni, se lahko pri njih veliko naučijo.

Starost je poklicanost, kar človeka lahko navda z optimizmom. Za starejše so pomembna različna srečanja, npr. družinske obletnice, kjer se sreča več generacij. Tudi krščanska duhovnost se mora približati starejšim in obroditi med njimi mnoge čudovite sadove. Njihova zavetnika sta starček Simeon in prerokinja Ana, ker sta zvesto čakala in sprejela Jezusa. V moči Svetega Duha sta ga prepoznala kot Odrešenika in spodbudila njegove starše pri njihovem poslanstvu.

Papež pravi, da je molitev starih staršev za otroke in vnuke za Cerkev velik dar. Starejši naj le molijo za mlade in naj jim povejo, da se ne smejo bati, ker so v Božjih rokah. Njihova molitev mlajše dviga iz zank egoizma, napuha in naglice, prečiščuje srca in osvobaja lažne ljubezni do sebe in do drugih. Podpora in spodbuda starejših, ki posredujejo mladim svojo življenjsko izkušnjo, je silno lepa.

Pripravil Primož Krečič

V SPOMIN

ROMANJE Z GOSPO MAJO

Kadar grem na grob Maje Zalar in prižgem svečo, me prevzame živ spomin – čeprav je minilo že tri leta od njenega odhoda – na vse njeno delo, na njena dobra dela in na njena vsa enkratna spremljanja romarjev v Medžugorje. Prav o teh bi rad tokrat napisal malo več.

Romanja, ki jih je vsaj enkrat na mesec spremljala gospa Maja, tako sem jo tudi sam imenoval, so bila lepa polnih lepih in nepozabnih doživetij. Skoraj dve desetletji je trajalo najino sodelovanje, saj sem tudi sam vsaj enkrat letno v Medžugorje romal z njo. Sodelovanje me je pritegovalo v njeno bližino, v njeno delo, v njen način razmišljanja, v njen način molitve in njen način slavljenja Boga in Matere Božje – Kraljice miru. Do sedaj nisem pri nobenem spremljevalcu romanj občutil tako neposrednega, nežno pozornega in ljubečega odnosa do romaric ali romarjev kot pri njej.

Avtobus z avtobusne postaje v Ljubljani ni odpeljal, dokler Maja ni ugotovila, da manjkajoči prijavljenec izostaja zaradi res objektivnih razlogov. Zaspance, zamudnike smo

morali potrpežljivo čakati.

Ko smo začeli potovanje, nas je po križu in jutranji molitvi povabila v nekajminutno tiho premišljevanje, ki pa ga je obzirno vodila: naj vse svoje skrbi, težave in bremena položimo pred Materino brezmadežno srce, naj ji zaupamo vsako našo stisko, pa tudi potrošniško veselje in nepotreben razvrat … saj bo vse z veliko ljubeznijo prenešeno v Božje naročje. Po tem dejanju bomo potolaženi, morda bomo celo dobili odgovore na svoja vprašanja, namige za rešitev iz stiske ... Sledila je ljubeča pesem h Kraljici miru.

Ko nas je nagovarjala s prvega desnega sedeža, se je Maja vedno obrnila proti nam, romarjem. S pogledi je segla do vseh potujočih v avtobusu. Njene oči so bile živahne, ljubeče in vprašujoče: Kdo se prvič pelje v Medžugorje? Kdo ne pozna vidcev? Kdo želi posebne milosti? … Na vsako vprašanje je po tehtnem premisleku dala dober – pravšen odgovor. Sledil je rožni venec, ustrezen dnevu tedna. Pred vsako desetko je bilo prebrano Marijino sporočilo. Vsako desetko je molil drug romar, ki je tudi povedal svojo prošnjo in namen.

Majino predstavljanje medžugorskih dogodkov je bilo vedno izčrpno, navdušujoče. Zvedava kot je bila, se je dokopala do vseh možnih informacij. Medžugorski patri in vidci so jo poznali in jo posebej v zadnjih letih cenili že kar kot del Medžugorja. Za vse svoje romarje je imela tudi svojo stalno gostoljubno hišo pri Josipu.

Maja je imela neizmerno zaupanje v Kraljico miru. Tudi ko se je na avtobusu ugotovilo, da kdo nima ustreznih dokumentov ali da ima pretečen potni list ali osebno izkaznico, ni komplicirala, temveč je vsem priporočila, naj se ne jezimo, ampak naj raje prosimo Kraljico miru, da nam pomaga. Ne vem po kakšnem čudežu smo vedno brez problema prečkali obe meji. Enako je bilo, kadar se je kaj zapletlo na carini. Maja nas je takrat nagovarjala k živahnemu pogovoru, k smešnicam, k duhovičenju – seveda vse v mejah dostojnega.

Posebno ponosna je bila, ko smo s seboj imeli duhovnika. Temu je na romanju dajala prvo mesto in največji pomen. Posebej moram omeniti, da ni nikoli dovolila, da bi kdo o kateremkoli duhovniku rekel kaj slabega. »Molite zanje!« je bilo njeno priporočilo.

Romarska pot še po cesti čez Liko, Knin se je vleka tudi do dvanajst ur, vendar je ob živahni Maji in treh do štirih rožnih vencih hitro minila. Dvodnevno bivanje je vključevalo vse možne variante: tri jutranje svete maše, križev pot na Križevac, obisk komune Cenaccolo, rožni venec na hribu prikazovanj, dva- do trikratni večerni medžugorski program v

cerkvi, obisk – poslušanje vidcev (kadar je bilo mogoče).

Pot nazaj v Slovenijo je bila po številu kilometrov enaka, časovno pa zelo kratka, ker so nas vseskozi spremljala pričevanja posameznikov. Ta je Maja zelo spodbujala, vedela je, da se nas preko njih lahko čudežno dotakne Božja bližina. Z molitvijo in pesmijo smo slavili nebeško Mater in Boga. Zahvaljevali smo se Maji za lepa doživetja, spodbude in se veselili, ker smo se vedno oblikovali v lepo romarsko »družino«.

Če bi romanja združili kot cvetlice, bi nastal šopek z več kot 1800 čudovitimi cvetovi. Sadovi teh cvetov so bile njene revije Mir – Odmev Medžugorja, ki jih je Maja dobrih dvajset let, od februarja 1992 do februarja 2013, snovala in urejala mesečno.

Za vse njeno delo, za mnoge molitve, predvsem pa za zgled krščanskega življenja sem gospe Maji zelo hvaležen. Naj nam pri Bogu izprosi novih duhovnih poklicev, ki jih je sama tako zelo cenila in spoštovala, za vse nas pa Marijino varstvo in Božji blagoslov.

Frane

P. S.: Uredništvo vabi bralce, da zapišete svoje spomine na gospo Majo Zalar in nam jih pošljete (revija.mir@gmail.com). To so lahko drobni dogodki ali pa pomembna pričevanja – v vsakem primeru bi bilo škoda, da bi se pozabili.

RAZMIŠLJANJE OB SPOROČILIH KRALJICE MIRU PO VIDKINJI MIRJANI DRAGIČEVIĆ SOLDO

Medžugorje, 2. februar 2016

Moj Sin je po Svetem Duhu vedno z vami

Kako nas Sveti Duh spodbuja, sem v teh dneh razmišljala in se spet prepričala. Lani sem na molitvi za izlitje Svetega Duha, nad menoj je molil duhovnik, prosila za mir in pogum. To dvoje mi je prišlo na misel in mi zvenelo po glavi tako, da sem to prošnjo izrekla, ko so me vprašali, kaj si želim. Nedavno, več kot leto dni po tem, sem v meditacijah ob sporočilih Favstine Kowalske prebrala, da ji je Jezus povedal: "Jaz sem s teboj. Med duhovnimi vajami te bom utrdil z mirom in pogumom, da ne bi opešala pri uresničevanju mojih namenov …" (D 372)

Malo kasneje sem v znanem časopisu prebrala grozljivo zgodbo o spolni zlorabi nekega otroka. To me je tako pretreslo, da se me je polastil nemir zaradi vseh takih odklonov od narave, ki jo je človeku ob stvarjenju podelil Bog. Obenem pa sem bila tudi zelo jezna na vse, ki povzročajo tako gorje. Ko sem nato pri sveti maši na prvi petek razmišljala, kaj lahko storim in kako se lahko rešim tega nemira, sem med evharistijo v sebi zaslišala, da je treba zadoščevati za njihove grehe. Ob tem sem začutila olajšanje, ko sem vse to izročala

Gospodu. Še bolj pa sem začutila, ko sem klečala po obhajilu in se zahvaljevala za ta dar, da je z zadoščevanjem za te težke grehe mogoče pomagati pri spreobračanju grešnikov in blaženju bolečin žrtev.

Naslednji dan sem šla k spovedi in spovedniku vse to povedala. Spovednik me je poslušal, nato je rekel: "To, kar ste včeraj pri maši začutili, je morda Božji klic, da bi bili vi orodje Božjega usmiljenja za te grešnike, za odpuščanje in njihovo spreobrnitev, posebej še, ko gre za težke grehe … V molitvi izročajte te grehe in grešnike Božjemu usmiljenju, prav tako mu izročajte svoj nemir, ki ga ob tem čutite; prepričan sem, da vas bo Jezus pomiril, da vam bo pomagal, da boste lahko ločili greh od grešnika in greh močno obsodili, za grešnika pa molili in zadoščevali za njegove grehe …" Iz spovednice sem odšla pomirjena, obenem pa odločena, da bom ravnala po duhovnikovih besedah.

Medžugorje, 2. marec 2016

Najti pot k resnici, najti pot k mojemu Sinu. A tudi danes ga mnogi moji otroci ne poznajo, ne želijo ga spoznati, ravnodušni so. Luč sveta, ki prodira v srca, jih obseva in napolnjuje z ljubeznijo in tolažbo.

Marija nas vabi, da bi iskali in našli pot do njenega Sina. Te poti so različne, odkrivamo jih tudi s pomočjo znamenj. Znamenja so lahko čisto preprosta, vsakdanja in nam pomagajo, če smo jih le pripravljeni videti in spoznati. Prejšnji mesec sem se globoko v duši ukvarjala s tem, da mnogi Marijini otroci še niso spoznali Boga, mnogi so Ga zavrgli, nekateri pa počnejo gnusne stvari, npr. na različne načine zlorabljajo svoje brate in sestre. Vprašala sem se, kaj lahko jaz naredim, da bi bil svet vsaj malo boljši. Odgovor, ki sem ga zaslišala v srcu in ga je potrdil tudi spovednik, je bil: "Zadoščuj za grehe Marijinemu in Jezusovemu Srcu s prvimi petki in prvimi sobotami."
Takoj sem se odločila za to in poleg pobožnosti prvih sobot, ki sem jih opravljala že prej, pričela opravljati še pobožnost prvih petkov. Tako sem na prvi petek v marcu spet stala pred spovednico. Postavila sem se v vrsto in molila za spovednika, izpraševanje vesti sem opravila že prej.
Pri oltarju je duhovnik napovedal, da bomo tisti dan še prav posebej častili Srce Jezusovo. Zapeli smo: "O, Srce Božje, slišim Tvoj glas …" Ozrla sem se v levo, ne da bi vedela zakaj, in še preden sem pričela peti, zagledala osvetljeno sliko Srca Jezusovega. Ob tem sem se spomnila, da sem nedavno prejela povabilo, naj z

možem obiščeva Paray le Monial, kjer je bilo Marjeti Alacoque razodeto češčenje Srca Jezusovega. Ko sem naslednji dan obešala zavese, sem pri izhodu iz moževe galerije zagledala na tleh, prislonjeno na steno, sliko Srca Jezusovega. To je bilo zame znamenje, da naj to sliko obesimo na vidno mesto v našem domu. Vzela sem jo s seboj in možu povedala, kaj čutim. Takoj se je strinjal z mano in je sliko, ki je še iz njegove rodne hiše, očistil in lepo obdelal. Starinska, preprosta slika ima globoko sporočilo, zato sva se prav hitro odločila, da jo dava poleg nekega drugega, manj "zgovornega" modernega dela. Presenečena sva bila nad harmonijo, ki je zavladala med obema, in nad tem, kako je abstraktna sodobna slika ob stari dobila povsem jasno sporočilo!

Tako me je Božja milost prek teh znamenj pripeljala do branja obljub Marjeti Alacoque: "Bogato bom blagoslovil kraje in skupnosti, kjer bodo imeli na častnem mestu podobo mojega presvetega Srca in ga ljubili in častili ter se mu izročali v posebno varstvo … Tistim, ki delajo za rešitev duš, bom dal, da bodo spreobrnili tudi najbolj trdovratne grešnike, če bodo prisrčno častili moje Srce in to čaščenje širili med ljudmi. "

Znamenja pa se medtem še nadaljujejo. Zame so spodbuda, da nadaljujem pot češčenja Srca Jezusovega. Verjamem, da bo Bog odgovoril z milostmi za spreobrnjenje tistih Marijinih in Božjih otrok, ki še niso spoznali Božje ljubezni ali pa so se odvrnili od nje.

Marta Ciraj

ROMANJA

Od 8. do 10. aprila 2016. Odhod iz Kranja ob 19.00, preko Ljubljane ob 19.20, Novega mesta ob 20.30 in Metlike ob 21.00. Povratek 10. aprila zjutraj. Prijave: Emilija 051/670-759 ali Zdenka 07/334-61-25.

Od 21. do 24. aprila 2016. Avtobus odpelje iz Tržiča, preko Križev, Kranja, Ljubljane. Duhovno vodstvo. Povratek 24. aprila zvečer. Prijave: Peter 040/979-622 ali Janez 031/390-490.

Od 24. do 27. aprila 2016. Odhod iz Ljubljane 24. aprila popoldan, povratek 27. aprila zvečer. Duhovno vodstvo zagotovljeno. Prijave in informacije: Petra 030/308-686.

Od 26. (praznik Marije Matere dobrega sveta) do 28. aprila 2016. Odhod z avtobusne postaje Ljubljana ob 18.00, vrnitev v četrtek, 28. aprila, v jutranjih urah. Duhovno vodstvo: g. Maks Kozjek. Prijave: 03/567-81-70 ali 041/225-612.

Od 27. do 30. aprila 2016. Avtobus bo odpeljal iz Železnikov ob 5.00 zjutraj do Begunj (6.00), nato mimo Lesc in Radovljice do Kranja (6.40). Peljemo tudi skozi Domžale in Grosuplje. Zajtrk v Vinici, nato pot proti Medžugorju. Povratek 30. aprila zvečer. Duhovno vodstvo. Prijave: Jurij 041/515-070, e-naslov: jurij.bam@gmail.com

Od 27. do 30. aprila 2016. Odhod iz Ljubljane v sredo ob 6.00, vrnitev 30. aprila zvečer. Prijave: Marinka 01/839-46-15 ali 041/ 841-058 in Anica 01/537-38-44.

Od 29. aprila do 2. maja 2016. Odhod iz Ljubljane 29. aprila ob 19.30, vožnja preko Žalca (20.30), Celja (21.00), Šmarja pri Jelšah (21.30), Rogaške Slatine (22.00), Rogatca (22.15) in preko Đurmanca do Zagreba ter nato po avtocesti do Medžugorja. Odhod iz Medžugorja 2. maja okrog 12. ure, povratek v Slovenijo v večernih urah. Dodatne informacije in okvirni program dobite ob prijavi. Prijave: Andreja Pezdevšek 041/274-021 (po 18.00), e-naslov: apezdevsek@gmail.com

Od 1. do 2. maja 2016, romanje za Dolenjsko in Belo krajino. Odhod iz Novega mesta 1. maja ob 4.00, nato pot preko Metlike, Semiča, Črnomlja na Vinico. Odhod iz Medžugorja 2. Maja popoldne. Informacije in prijave: Branka 040/844-317.

Od 6. do 9. maja 2016. Odhod z avtobusne postaje v Novi Gorici ob 4.45, iz Rožne doline ob 5.00. Povratek 9. maja zvečer. Duhovni vodja g. Jože Markuža. Prijave in informacije: Dario 0039-0481-32121 ali 0039-370-3201305 ali 051/893-654, Ana 05/302-25-03, g. Jože Markuža 0039-040-229166.

Od 13. do 15. maja 2016. Odhod iz Kranja ob 19.00, preko Ljubljane ob 19.20, Novega mesta ob 20.30 in Metlike ob 21.00. Povratek 15. maja zjutraj. Prijave: Emilija 051/670-759 ali Zdenka 07/334-61-25.

Od 19. do 21. maja 2016. Odhod iz Slovenskih Konjic in Slovenske Bistrice v četrtek zjutraj, povratek v soboto zvečer. Informacije: Srečko 041/214-667

Od 27. do 29. maja 2016. Odhod iz Ljubljane. Duhovno vodstvo. Prijave in natančnejše informacije: Petra 030/308-686.

Od 9. do 12. junija 2016 bo 5. mednarodno srečanje invalidov. Informacije in prijave: Jurij 041/515-070, e-naslov: jurij.bam@gmail.com

Od 10. do 12. junija 2016. Odhod iz Kranja ob 19.00, preko Ljubljane ob 19.20, Novega mesta ob 20.30 in Metlike ob 21.00. Povratek 12. junija zjutraj. Prijave: Emilija 051/670-759 ali Zdenka 07/334-61-25.

Od 23. do 26. junija 2016, za 35-letnico prikazovanj. Odhod iz Ljubljane v četrtek ob 6.00, vrnitev 26. junija zvečer. Prijave: Marinka 01/839-46-15 ali 041/ 841-058 in Anica 01/537-38-44.

Od 24. do 26. junija 2016, za obletnico Marijinih prikazovanj. Odhod iz Ljubljane 24. junija ob 19.30, vožnja preko Žalca (20.30), Celja (21.00), Šmarja pri Jelšah (21.30), Rogaške Slatine (22.00), Rogatca (22.15) in preko Đurmanca do Zagreba ter nato po avtocesti do Medžugorja. Odhod iz Medžugorja 26. junija okrog 12. ure, povratek v Slovenijo v večernih urah. Dodatne informacije in okvirni program dobite ob prijavi. Prijave: Andreja Pezdevšek 041/274-021 (po 18.00), e-naslov: apezdevsek@gmail.com

Od 24. do 26. junija 2016, za obletnico prikazovanj. Odhod z avtobusne

postaje Ljubljana ob 18.00, vrnitev v nedeljo, 26. junija, v jutranjih urah. Duhovno vodstvo: g. Maks Kozjek. Prijave: 03/567-81-70 ali 041/225-612.

Od 24. do 27. junija 2016, za 35-letnico prikazovanj. Duhovno vodstvo zagotovljeno. Prijave in informacije: Petra 030/308-686.

Od 31. julija do 6. avgusta 2016, za Mladifest. Odhod iz Ljubljane v nedeljo, 31. julija, ob 6.00, vrnitev 6. avgusta zvečer. Prijave: Marinka 01/839-46-15 ali 041/ 841-058 in Anica 01/537-38-44.

Od 1. do 6. avgusta 2016, za Mladifest. Duhovno vodstvo zagotovljeno. Prijave in informacije: Petra 030/308-686.

Od 1. do 7. avgusta 2016, za Mladifest. Odhod iz Ljubljane 1. avgusta ob 5.30, vožnja preko Žalca (6.30), Celja (7.00), Šmarja pri Jelšah (7.30), Rogaške Slatine (7.45), Rogatca (8.00) in preko Đurmanca do Zagreba ter nato po avtocesti do Medžugorja. Odhod iz Medžugorja 6. avgusta v popoldanskih urah, povratek v Slovenijo predvidoma v nedeljo, 7. avgusta, v jutranjih urah. Dodatne informacije in okvirni program dobite ob prijavi. Prijave: Andreja Pezdevšek 041/274-021 (po 18.00), e-naslov: apezdevsek@gmail.com

Od 4. do 6. avgusta 2016, za Marijo Snežno. Odhod z avtobusne postaje Ljubljana ob 18.00, vrnitev v soboto, 6. avgusta, v jutranjih urah. Duhovno vodstvo: g. Maks Kozjek. Prijave: 03/567-81-70 ali 041/225-612.

Od 13. do 16. avgusta 2016, za praznik Marijinega vnebovzetja. Odhod iz Ljubljane 13. avgusta ob 19.30, vožnja preko Žalca (20.30), Celja (21.00), Šmarja pri Jelšah (21.30), Rogaške Slatine (22.00), Rogatca (22.15) in preko Đurmanca do Zagreba ter nato po avtocesti do Medžugorja. Odhod iz Medžugorja 15. avgusta 2016 po večernem molitvenem programu v cervki sv. Jakoba v Medžugorju, povratek v Slovenijo 16. avgusta v jutranjih urah. Dodatne informacije in okvirni program dobite ob prijavi. Prijave: Andreja Pezdevšek 041/274-021 (po 18.00), e-naslov: apezdevsek@gmail.com

Od 21. do 26. avgusta 2016, duhovne vaje s skupnostjo Totus tuus. Prijave in informacije: Petra 030/308-686.

Od 6. do 8. oktobra 2016, za praznik Rožnovenske Matere Božje. Odhod z avtobusne postaje Ljubljana ob 18.00, vrnitev 8. oktobra v jutranjih urah. Duhovno vodstvo: g. Maks Kozjek. Prijave: 03/567-81-70 ali 041/225-612.

ROMARSKI SHODI NA ZASAVSKI GORI

Vsako prvo nedeljo v mesecu je romarski shod na Zasavski Sveti gori. Ob 13.00 je molitev rožnega venca in litanij, ob 14.00 pa je sveta maša.
Naslednji shodi bodo: 1. maja, na 6. velikonočno nedeljo, ter 5. Junija, na 10. nedeljo med letom. Začetek ob 14.00 z molitvijo rožnega venca in litanij, ob 15.00 sveta maša.
Na Zasavsko Sveto goro vozi tudi romarski avtobus z naslednjim voznim redom:
12.45: avtobusna postaja pri slaščičarni LJ.-POLJE
12.50: Moste pri tržnici
13.00: glavna avtobusna postaja LJUBLJANA, peron 25
13.07: avtobusna postaja ČRNUČE (pri Rogovilcu)
13.15: avtobusna postaja veleblagovnica DOMŽALE
13.30: MORAVČE pri spomeniku
14.00: prihod na Zasavsko Sveto goro
Dodatne informacije: Avtoprevozništvo RUDI TOURS d.o.o., tel.:041/770-506.
Vsi Marijini častilci in vsi romarji, prav lepo vabljeni k Mariji na Zasavsko Sveto goro.

MIR – Odmev Medžugorja
Naslov uredništva: Černetova 20, 1000 Ljubljana, e-pošta: revija.mir@gmail.com
Izdajatelj in založnik: Društvo Mir Slovenija, Černetova 20, Ljubljana
Uredništvo: Primož Krečič (odgovorni urednik), Mirjam Sterle (glavna urednica), Herman Kocjančič, Petra Černivec, Klavdija Jurišič, Marta Ciraj, Frane Pavlovčič, Marinka Turina, Tanja Tršan Vodopivec, Janez Ahačič. **Jezikovni pregled:** Mirjam Sterle. **Oblikovanje:** Anže Mulej, Herman Kocjančič. **Tisk:** Salve d. o. o., Rakovniška 6, 1000 Ljubljana.
Uredništvo si pridržuje pravico do krajšanja člankov in do izbora najprimernejših člankov za posamezno številko revije.
Dar za posamezno številko/posamezni izvod: 2 €. Dar za celoletno naročnino po pošti je 15 € za Slovenijo; za države EU je 20 €; za ostali svet pa 25 €. TRR za dar iz Slovenije: SI 56 0201 3025 9455 807 s pripisom DAR ZA MIR; za dar povsod iz tujine: IBAN SI 56 0201 3025 9455 807, BIC/SWIFT: LJBASI2X.
Za **naročanje ali odjavljanje revije** kličite od 16. do 21. ure: Frane, 040/306-692, Petra 030/308-686 ali pišite na e-naslov: revija.mir@gmail.com
Stare številke revije si lahko ogledate na spletnem naslovu www.medjugorje.si

V skladu z dekretom papeža Urbana VIII. in uredbo II. vatikanskega koncila izdajatelj izjavlja, da nima namena prehitevati sodb Cerkve o naravi dogajanj in sporočil, o katerih pišemo v naši reviji. Ta sodba pripada le zanesljivi avtoriteti Cerkve, katero vsi avtorji popolnoma upoštevamo. Besede, kot so »prikazanje, čudež, sporočilo« in podobne, so tukaj del človeškega pričevanja posameznikov.

29. novembra 1984. "Dragi otroci! Ne, ne znate ljubiti in ne znate z ljubeznijo poslušati besed, ki vam jih dajem. Ljubljeni moji, zavedajte se, da sem vaša Mati in sem prišla na zemljo zato, da vas učim poslušati iz ljubezni, moliti iz ljubezni, ne pa, da bi poslušali in molili zato, ker imate težave in križe. S križem se Bog proslavlja po vsakem človeku. Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu."

Dar za revijo 2€